Dávné
Duše
Jana Beranová

Dávné duše

Jana Beranová

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 45. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Jana Beranová

Obálka @JPolc

Korektura a redakce: Michaela Labáková
Konečná úprava: Monika Kurucová
Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení nakladatele.
Vydalo nakladatelství Solis

ISBN 978-80-53005-80-7 (epub)

ISBN 978-80-53005-81-4 (mobi)

ISBN 978-80-53005-82-1 (PDF)

Anotace:

Pokud by mi na začátku semestru kdokoli řekl, jaké zvraty mě čekají, ťukala bych si na čelo a poslala bych dotyčného na léčení. Nikdy jsem nevěřila na nadpřirozeno, magii, minulé životy či osudovou lásku.

Teď na jeho konci se na to dívám o dost jinak...

***

Mikkaela a Seth. Dvě dávné duše. Může existovat láska tak silná, aby přestála i smrt? A poslání natolik důležité, že přetrvá věky?

Studentka psychologie Mikky zkoumá vliv hudby na sportovní výkony. Sama hraje na klavír a kytaru. Její závodní kariéru přerušila nehoda na automobilové dráze a následky zranění si nese dodnes v podobě migrén.

Seth se věnuje studiu fyzioterapie. Jako bývalý hráč ragby, který musel s profesionálním sportem přestat kvůli zdravotním problémům, projeví pro Mikkaelu pochopení. A jakožto pravý britský gentleman neváhá dámě v nesnázích několikrát pomoci.

V poslední době se kolem nich však začínají dít podivné věci, pro něž se jen těžko hledá racionální vysvětlení. Možná je spojuje krom stejné univerzity, záliby v muzice a zničených sportovních kariér i něco dalšího a mnohem většího.

Prolog

Pohled třetí strany

Pevně ji semkl ve své náruči a políbil její temeno skryté pod kápí, zatímco svět kolem nich hořel.

Náhle jí zezadu prolétl krkem šíp. Skoro jako by jen opřela svou hlavu o jeho hruď, sesula se mu do náruče.

V ten moment i on pocítil několik ostrých, bodavých zásahů do svých zad a ramen. Složil se k zemi a v posledním ochranném gestu skryl její tělo pod svým.

„Setkáme se v příštím životě, má lásko," zašeptal, než vydechl naposledy.

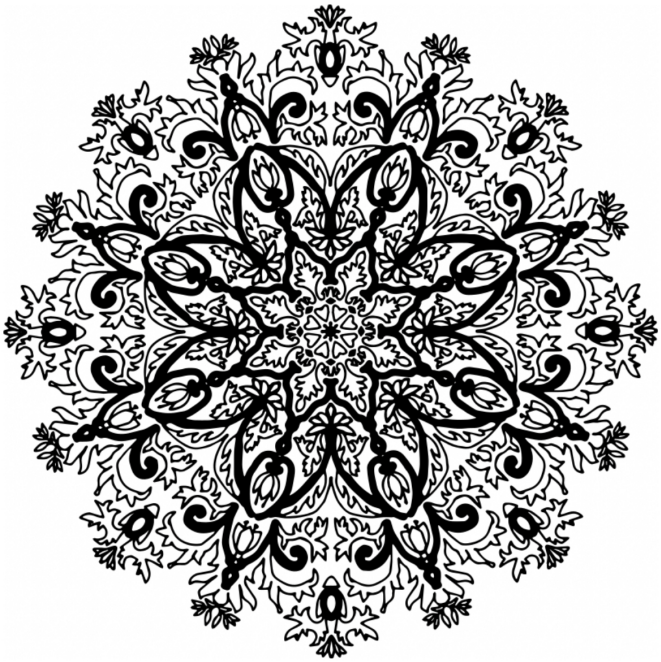

Kapitola 1

Mikkaela

Zastavuju na univerzitním parkovišti. Sakra, nevím, jak bezpečné je v tomhle stavu řídit. Umí si to fakt vybírat ideální chvilky. Třeba když zrovna sedím za volantem.

Vlastně bych udělala mnohem lépe, kdybych to na místě otočila. Nebo si někam zalezla a počkala, až to přejde. Bolest mi vystřeluje z krční páteře do pravé části lebky, jako by mi tam někdo zarazil železnou tyč či ostrý hrot.

Jenže mám dnes čtyři přednášky. Z toho dvě učím. Radosti doktorandského života. Natáhnu se po objemné kabelce, v níž mám nacpaný notebook, a odhodlaně vyrazím.

Zahrádka maličké kavárny v kampusu je dost plná. Jak by ne, na začátek října je příjemné teplo. Koupím si espresso a vtěsnám se na kraj lavičky u jednoho stolku. Hrabu v kabelce a vytahuju sáček s Aulinem. Roztrhnu ho, nasypu do pusy a zapiju kávou. Proboha, ať začne rychle účinkovat.

Mnu si místo na zadní straně krku, z něhož bolest vystřeluje. Kdyby tak všichni okolo zmlkli. Bořím na chvíli tvář do dlaní a zavírám oči. Bolí mě světlo i zvuk.

Natahuju se znovu po šálku kafe. Všímám si, že od protějšího stolu mne pozoruje pár tmavých očí. Aha. Tohohle namakance už jsem si všimla.

Jak že se to o něm moje spolubydlící Rose vyjadřovala? Blízký kámoš jejího nejnovějšího objevu. Hezounek, který nemá o dámskou pozornost nouzi. No, nedivím se. Bude to ten typ, co se na něj holky lepí jak rozteklý asfalt na podrážku.

Co na mě tak vejrá? Hm, ono asi působí trochu zvláštně, když si sypete do pusy bílý prášek ze sáčku a ruce se vám u toho třepou jako fetce s absťákem. Kéž by aspoň konečně zabral a bolest ustoupila.

Zahýbu hlavou ze strany na stranu ve snaze uvolnit napětí v páteři. Místo toho mám pocit, že jsem to ještě zhoršila.

Začínám vidět, jako bych koukala skrz tunel. I přesto jsem si všimla, že se muž s krátkým culíkem zvedl a zamířil mým směrem. Zastaví po mém pravém boku.

„Uhm, zrzečko?“

Tak jo, migréna nemigréna, je čas poslat ho hodně rychle do prdele. Srandičky ohledně mých vlasů jsou to poslední, na co mám teď náladu.

„Hm, copak originálního jsi mi přišel říct? Zrzi, zrzi, co tě mrzí? Ta zrzavá palice, ta tě mrzí nejvíce? Nebo bacha, ať tou svojí hlavou nic nepodpálíš? Ne, určitě to bude můj nejoblíbenější dotaz, zda když mám rezavou střechu, tak jestli mám i vlhký sklep,“ vypravím ze sebe s úšklebkem. Žaludek se mi zhoupne nevolností. Jestli si nedá odchod, možná mu pozvracím tenisky.

Na chvíli se zarazí. Asi jsem mu vystřílela munici. Pak mu unikne pobavený výraz a pronese: „Zajímavé. Jenže já se přišel zeptat, zda ti můžu nějak pomoci. Vidím, že ti je zle. Pořád si mneš na jedné straně krk a zapíráš si hlavu do dlaní. Nejspíš aby ses chránila před světlem. Nech mě si tipnout. Migréna od krční páteře?“

I přes zúžené vidění mi neunikne jeho samolibý výraz, když přikývnu. Popojde za mě a zlehka pokládá ruce na má ramena.

„Smím? Studuju fyzioterapii na doktorandském a starám se o rehabilitace univerzitnímu ragbyovému týmu. Mám zkušenosti i s chiropraxí. Možná bych ti mohl trochu ulevit.“

Vzmůžu se jen na další odevzdané přikývnutí. Ať si se mnou dělá, co chce. Klidně ať mi tu hlavu urve a zahodí někam daleko. Hlavně když mě přestane bolet. Ucítím, jak prohmatává mou šíji.

„Potřebuju, aby ses úplně uvolnila. Vím, že to může být trochu nekomfortní, ale důvěřuj mi, prosím, ano?“

Bezva, mám věřit nějakému random týpkovi, kterého znám maximálně od vidění a jehož předchází pověst playboye. Počkat, není to jen nějaká jeho balicí technika? Než o tom stačím hlouběji popřemýšlet, uchopí mou hlavu zvláštním způsobem, zatlačí a mezi mými obratli se ozve křupnutí.

„Kruci, vážně víš, co děláš? Nerada bych skončila se zlomeným vazem," zanadávám, ale pak zjišťuju, že tenze trochu povolila. Zahýbu rameny a zkusím zakroužit hlavou na obě strany.

„Lepší?" zazní za mnou pobavený hlas.

„Trochu," připouštím.

„Pojď si stoupnout přede mne."

Když se zvedám, zaregistruju, že moje tunelové vidění se trochu zlepšilo. Takže jsem mohla zaznamenat i to, že na nás někteří zaujatě civí. Čím dál líp.

Stavím se proti němu a musím zvednout hlavu, abych mu viděla do obličeje. Zkoumá mě temně hnědýma očima a pod pečlivě zastřiženým plnovousem mu pohrává úsměv.

„Stůj rovně, dívej se před sebe a úplně se povol, dobře?"

Zkrátí vzdálenost mezi námi. Chvíli pátrá svými prsty zezadu po mé šíji. Je divné nechat ho na sebe takhle sahat. Když zatlačí v bodě, kde jsem měla kdysi poraněnou páteř, málem mi ujede zanadávání a nevolnost se opět ohlásí.

Pokývá, a než se stačím vzpamatovat, už mě zase drží v podivné pozici a následně mi přivodí další rupnutí za krkem.

Donutí mě to zapřít si hlavu o jeho rozložitou hruď. Skoro jsem se mu sesunula v náruči, když mnou projíždí vlna úlevy, jako by mi někdo vytáhl z lebky konečně tu zaraženou ocelovou trubku.

Zato on tuhle mou reakci asi nečekal, protože znatelně ztuhl. Ucítím jeho pevné sevření na svých pažích.

„Shirin?" vydechne a já k němu zvednu oči. Ve tváři má více než zmatený výraz.

„Já... promiň. Ulevilo se mi. Díky. Už mě můžeš pustit.“

Ještě chvíli mne drží a zírá, jako by viděl ducha.

„Ehm... Takže jsi v pořádku?“

„Jsem. Jen se nejmenuju Shirin. Jsem Mikkaela.“

Tak jo, kámo. Měl by sis v těch ženských očividně udělat pořádek. Rozhodně si mě s někým pleteš. Až nějakou oslovíš cizím jménem v jiné situaci, tak máš na průser zaděláno.

„Vážně? V tom případě se mi asi jen něco zdálo. Každopádně jsem rád, pokud se cítíš lépe. Kdybys potřebovala v budoucnu pomoci, stav se. Seth, mimochodem.“

Sjede mě posledním zkoumavým pohledem, uvolní mé ruce a odchází. No nazdar. Tohle bylo divné.

***

Seth

Tohle bylo divné.

Vlastně jsem s tou zrzečkou doteď nemluvil. Zaujala mě už na začátku semestru. To nepopírám. Od první chvíle mi přišla zajímavá. A něčím povědomá. Ale musí studovat nějaký jiný obor, jelikož žádnou přednášku společnou nemáme.

Zastavím se na moment v chůzi a třídím si myšlenky. Nad tím, co se stalo před pár minutami, mi zůstává rozum stát. Vydal jsem se za ní čistě s úmyslem ulevit jí od bolesti. No dobrá, a možná navázat kontakt.

Ale v okamžiku, kdy mi klesla hlavou na hrudník, se mi na chvíli za bdělého stavu odehrál před očima ten sen, co se mi pořád vrací. Plný ohně, šípů, bolesti a smrti. Ten, v němž mě smrtelně zraní, zatímco mi moje životní láska umírá v náruči. Ta noční můra, z níž se budím už několikátý týden.

A Shirin? Jak jsem přišel na takové jméno? Prostě mi samo přistálo na jazyku. Vždyť se tak ani nejmenuje, proboha.

Promnu si obličej, stáhnu gumičku z vlasů a zatřepu hlavou v marné snaze vypudit ten divný pocit z mysli.

Kafe. Potřebuju další kafe. Hodně.

Beru si s sebou velký kelímek z automatu a mířím do své pracovny. Odhazuju mikinu na rehabilitační lehátko a kávu pokládám na stůl. Koukám do rozpisu, kdo má dneska dorazit. Fajn, jeden člověk teď ráno a pak fofrem na přednášky. Další členové týmu jsou domluveni až na odpoledne.

Ozve se zaťukání a ve dveřích se zjeví Isaacova rozčepýřená hlava.

„Čau! Jdu na ty tejpy. Hele, cos to té zrzce prováděl? Koukal jsi pak na ni jako na zjevení!“

„Měla migrénu od krční páteře. Jen jsem jí chtěl ulevit od bolesti. Na okamžik mi přišlo, že jsem ji už někdy předtím viděl.“

„No, to je možné. Je to spolubydlící Rose, co mě doučuje. Celkem milá holka, spíš se drží stranou. Studuje sportovní psychologii a koučink, ale prý to nějak propojuje s hudbou, nebo co. Moc jsem to nepochopil. Každopádně kvůli tomu přestoupila na doktorát sem, protože na její původní univerzitě jí nebyli schopni nabídnout vhodný studijní program. S Rose se potkaly vloni na nějakém mimosemestrálním kurzu. Děsně si padly do oka, tak si spolu pořídily podnájem.“

„Spíš jsem měl pocit, že ji už nějak znám... z dřívějška. To je jedno,“ mávnu rukou. Vyzvu Isaaca, aby se usadil na lůžko, a jdu kontrolovat, jak pomohly tejpy na koleni a zda není potřeba udělat nové.

Celou dobu se mi však před očima vybavuje tvář dívky s rezavými vlasy, jak na mě hledí, a já mám pocit, že se mi její pohled otiskuje kamsi do duše.

Kapitola 2

Mikkaela

Mám pocit, že bych v rámci zachování vlastního psychického zdraví měla přestat mámě ty telefony zvedat. Moje hlava na to začíná reagovat pobolíváním. Ale ne. Prosím, znovu už ne. To jsem se těšila, jak si užiju klidný pátek, když jsem měla přednášky jen dopoledne, a teď už mě čeká jen zasloužený odpočinek.

Namířím si to k univerzitní kavárně. Dávka kofeinu by to mohla zarazit hned v počátcích, než se to rozjede. Zaznamenám Roseino zuřivé mávání. Proč sedí u stolu s borci z ragbyového týmu mi dochází v okamžiku, kdy vedle ní zaznamenám její nový objev. Sympatického blonďáčka s výrazem roztomilého plyšáka jménem Isaac, kterého doučuje a o němž poslední dva týdny bez ustání brebentí.

Naproti němu mi kývne na pozdrav jejich týmový fyzioterapeut s tmavě kaštanovými vlasy pečlivě staženými v krátkém culíku a poposune se, aby mi udělal místo. U stejného stolu sedí na lavičkách ještě asi čtyři hráči, kteří se k sobě nakloní a něco si šuškají. Jeden z nich, který mi připomíná oživlého plastového Kena, se na mě významně culí.

Raději odvracím zrak a promnu si zátylek. U příjemné servírky si objednávám dvojité espresso a vodu.

„Co se tváříš tak namíchnutě, Mikky?“ ptá se mě má spolubydlící.

„Tipni si,“ zavrčím.

„Máma?“

Přikyvuju.

„Aha. No to je blbé. Zase jste se rafly?“

„Umíme spolu snad komunikovat jinak?“ utrousím a není mi příjemné se o tom bavit před ostatními. Rose to naštěstí pochopí a dál se neptá.

„Hele, jestli si potřebuješ provětrat hlavu a srovnat myšlenky, není nic lepšího než si vyrazit do přírody. Mně to vždycky skvěle zabírá," přispívá hned svou radou Isaac. Určitě to myslí dobře, ale byla bych asi raději, kdyby se do toho nemíchal.

Vytáhne mobil, něco na něm chvíli hledá a pak mi ukazuje displej. Nedá si pokoj.

„Tady, asi dvacet minut za městem, je super přírodní park. Pěkné stromy, spousta stezek, voda, nenáročné terény. Sem si píchneš auto a můžeš vyrazit. Z mé zkušenosti stačí hodinka dvě a úplně mě to zrestartuje."

„Jo, díky. Pouvažuju o tom," utrousím spíš ze zdvořilosti.

K muži vedle mě se přitočí dívka s vizáží modelky vytvořenou pracně nanesenými vrstvami make-upu.

„Ahoj, Sethe, naši odjíždí na víkend pryč a já dnes pořádám menší party. Nechceš se stavit?" mrká umělými řasami a schválně se naklání, div jí prsa nevypadnou z výstřihu. Moc bych za to nedala, že jsou též umělá.

„Ani ne, už mám program," odpoví, aniž by jí věnoval příliš pozornosti. Modelka nasadí zklamaný výraz.

„Hej, Cindy, a co my? My ještě program nemáme!" pokřikuje na ni *Ken*. Ti dva by se k sobě vzhledově celkem hodili.

„Tak fajn, Whitney. V šest. Víš kde, že jo? A jako vstup přineste každý aspoň flašku."

Pak položí Sethovi ruku na rameno a ještě jednou se k němu nakloní: „Kdyby sis to náhodou rozmyslel, tak doraz. Ty můžeš i bez flašky."

Přikývne a viditelně si oddychne, když ta nádhera zmizí. Z jejího silného parfému mě ta hlava začíná fakt bolet. Ještě že už je tu moje káva. Labužnicky usrknu a prokřupnu krk na obě strany. Bohužel mi to moc úlevy nepřináší.

„Zase ta krční páteř?" optá se Seth a srovná si na zápěstí náramek z nějakého černého minerálu.

„Jo. Měla jsem chvíli pokoj, ale cítím, jak mi to zase začíná vystřelovat do hlavy."

„Dovolíš, abych se ti na to mrknul, Mikky?“

Na chvíli zaváhám. Ale minule mi vážně pomohl, takže souhlasím. Ucítím jeho ruce.

„Uvolni ta ramena.“

„Mám je uvolněná.“

„Nemáš. Jsou totálně zatuhlá.“ Začne mi je mnout, až mi unikne slastné zakňourání. Rozhlédnu se a doufám, že to nikdo neslyšel.

„Příjemné?“ zazní v jeho hlase pobavení. Hm, takže asi slyšel.

„Ano, to je,“ přiznám.

Ještě chvíli pokračuje, než jeho prsty zapátrají po mém krku.

„Au,“ vykviknu.

„Tohle je to místo?“ zmáčkne lehce bod na pravé straně pod mou lebkou.

„Jo, z něj mi to vystřeluje tady sem,“ ukazuju prstem konkrétní pozici na hlavě.

Je to takový paradox. Když se mi migréna rozjede, levá půlka hlavy je v pohodě, zato tu pravou bych nejradši prodala. Klidně se slevou.

„Dobře. Zkusím s tím něco udělat. Vypadá to, že je to zablokované. Ale možná jsou to jen ty stažené svaly okolo. Vím, že jsem se měl zeptat už minule, ale tehdy to vypadalo, že je ti fakt strašně zle a potřebuješ rychlou úlevu. Diagnostikoval ti někdo příčinu?“

„No... Měla jsem tu krční páteř blbě hnutou. Ale to je už delší dobu. Mám za sebou s odstupem času cétéčko, rentgen i magnetickou rezonanci. Nic se tam neukázalo. Jenže jak říká můj neurolog: „To, že tam nic nevidíme, neznamená, že vás to nemůže bolet.“

„Rozumný přístup. Není nic horšího, než když lékař podceňuje pacientovy obtíže. Je něco, co tu bolest vyvolává nebo zhoršuje?“ optá se a jeho palec jemně krouží kolem toho prokletého místa.

„Únava, stres, naštvání...“ vyjmenovávám.

„Dobře. Tak teď potřebuju, aby ses úplně podvolila tomu, co budu dělat. Důvěřuj mi a nesnaž se jít proti mně, ano?“

Když přitakám, přitlačí jednou rukou na mé rameno a druhou vyvine tlak zboku na mou čelist pod uchem. Cítím, jak mi za krkem povolilo. Chvíli mne prohmatává a pak provede ještě několik nacvičených pohybů. Prostoupí mnou úleva.

„Takže jak teď?“

„Skvělé. Děkuju.“

„Za málo. Akorát ti mezitím asi vystydlo to kafe,“ pohodí hlavou k mému šálku, když si sedá zpět vedle mě.

„Řekla bych, že to je oběť, kterou jsem za to ochotna přinést.“

I když ne, v duchu si přeju, aby byla černá tekutina ještě pěkně horká.

Usměje se a odhrne mi z obličeje pramen vlasů, který se mi během té procedury uvolnil.

„Jakmile bys cítila, že to na tebe zase jde, kdykoli se za mnou zastav. Rád pomůžu.“

Kývnu a obemknu šálek kávy oběma dlaněmi. Vnímám, jako by mi v konečcích prstů sálalo příjemné vibrující teplo. Upiju a zjišťuju, že je stále taková, jakou ji mám ráda.

***

Když dojedu domů, je pořád ještě krásný den. Chvíli přemýšlím o tom Isaacově nápadu. Vlastně by asi nemuselo být špatné dopřát si trochu pohybu.

Natáhnu pohodlnější kalhoty, bavlněné triko a softshellku. Do batohu hodím lahev s pitím, doklady a dvě čokoládové tyčinky. Na krátkou procházku to bude stačit. Posílám Rose SMSku, že vyrážím ven a večer si objednáme čínu.

Zamykám byt, sedám do auta, stahuju okýnko a tu pár desítek minut trvající cestu si užívám. Vůz odstavuju na malém parkovišti, zaznamenám si do mobilu jeho GPS souřadnici – protože se znám – a mobil házím též do batohu. Po krátkém

protažení se nadechnu čerstvého vzduchu. Když vyrážím první lesní stezkou, která se namane, musím se pochválit, že jsem překonala přirozenou lenost a vyrazila sem.

O dvě hodiny později už svého rozhodnutí fakt lituju, protože nemám tušení, kde to jsem. GPS v mobilu se tu absolutně nechytá, chybí jí signál. Začíná se ochlazovat. V lahvi mi zbyly poslední dva loky vody. Navíc mám pocit, jako bych posledních třicet minut nedaleko od sebe chvílemi slyšela kroky. Paranoia nejspíš nabírá na intenzitě.

Sedám si na pařez a vztekle nadávám: „Běž se projít do přírody, říkali. Na čerstvém vzduchu přijdeš na jiné myšlenky, říkali. Odpočineš si, říkali. Idioti to jsou! Fakt měl někdo pocit, že je dobrý nápad poslat do neznámé krajiny holku s totálně dezorientačním smyslem?“

Promnu si spánky. Tak jo, nemá smysl se zlobit na ostatní, když si za tuhle situaci můžu sama. Teď se hlavně musím sebrat a nějak se z toho dostat. Kousek ode mne je skála a pod ní jezero. Když vyjdu po téhle pěšině vpravo, dostanu se na její vrchol a můžu se rozhlédnout. Třeba najdu nějaký záchytný bod.

Urovnám popruhy batohu a vyšlapu kopec. Otírám si pot z čela a popojdu až ke hraně skály, která pode mnou kolmo spadá asi pět metrů nad hladinu jezera. Hm, zdola to vypadalo vyšší. Žádný zázračný výhled se nekoná. Jen stromy, stromy a stromy.

A hele, svitne mi naděje na záchranu. Na levém břehu jezera zahlédnu na zeleno natřenou plechovou střechu nějaké budovy, která by jinak splývala s okolím. Mám jediné štěstí, že se vegetace už halí do podzimních barev.

Udělám ještě dva kroky vpřed, abych mohla vyhlédnout, zda neuvidím cestu, která by k ní vedla. Najednou ucítím něco podobajícího se extra silnému poryvu větru a zdá se mi, jako by se mi na hrudi pod přívěskem cosi nepříjemně rozehřálo. Každopádně ztrácím pevnou půdu pod nohama, vykřiknu a během chvilky jsem v ledové vodě.

Oblečení a batoh mi nasákly. Plácám se nad hladinou silou vůle a vykašlávám spolykanou tekutinu. Snažím se zorientovat a najít nejkratší cestu ke břehu. Zahlédnu na něm nějaký pohyb. Pak se hladina rozčísne, jak ke mně rychlými kraulovými tempy míří plavec.

Překvapí mě, když ho poznávám.

„Co to proboha vyvádíš?“ utrhne se na mě v první chvíli.

„Spadla jsem ze skály,“ kuckám ze sebe.

„Nejsi zraněná? Máš dost síly doplavat na břeh?“ mění se jeho tón na starostlivý.

„V pohodě. Zvládnu to.“

„Tak poplav za mnou.“

Dovleču se na břeh a vkleče oddychuju. Klepu se jako ratlík.

Muž ke mně natahuje ruku, pomáhá mi do stoje a rychle mě táhne k budově, jež se ukazuje být lesní chatou.

Hned za dveřmi ze sebe strhává mokré oblečení. Ve chvíli, kdy na sobě má už jen tmavě modré boxerky, zaměří svou pozornost na mě. Stojím pořád na stejném místě, drkotám zuby a crčí ze mě čůrky vody.

„Mikky, okamžitě se svlíkej.“

„Ale já...“ Cítím, jak se mi do obličeje žene červeň.

„Chceš si uhnat zápal plic?“

Zavrtím hlavou, ale pořád se nejsem schopná odhodlat před ním svléct. Pochopí a hodí po mně svou mikinu, která ležela na opěradle křesla. Sám ze sebe bezostyšně shodí i ten poslední kousek a sebere mokrý textil ze země, čímž mi nabídne výhled na svůj výstavní zadek. Odnáší oblečení do koupelny. Slyším, jak jej ždímá.

Rychlostí blesku, jak jen mi roztřesené ruce dovolí, ze sebe svlékám vše i já a natahuju si přes hlavu jeho mikinu. Naštěstí ji mám skoro jako minišaty.

Vyjde z koupelny a pohled na jeho bedra mi díkybohu cloní opěradlo dvoumístné pohovky. Sebere z ní přehoz a uváže si jej

okolo boků. Vyždímané prádlo hodí na zem vedle krbu, naskládá do něj dříví a obratně jej zapaluje.

Přitahuje k němu dvě židle a oblečení na jednu z nich rozloží.

„Ukaž to tvoje," vybídne mě a převezme ode mne hromádku, ze které teče voda. Zkoukne ji a pak po mně střelí zrakem.

„Kalhotky taky dolů."

„Jenže..."

„Žádné protesty. Tady jde o zdraví. Však já tě neukousnu," natahuje ke mně netrpělivě paži.

Opatrně ze sebe stahuju i poslední mokrý kus látky a s uzarděním mu ho podávám.

Sedám si na chvíli na volnou židli před krb a snažím se zahřát. Slyším, že vychází z koupelny, a automaticky honem překřížím nohy přes sebe. Pobaveně se usměje.

„Připomínáš mi Sharon Stone v Základním instinktu. Akorát u tebe máme jistotu, že to spodní prádlo vážně nemáš."

Zabiju ho pohledem a pak se zvednu, aby bylo kam dát sušit mé oblečení.

Kapitola 3

Seth

Stáhnu si gumičku z mokrých vlasů. Pěkně jsem se kvůli té holce zmáchal. Prohrabuju jedinou skříň v chatě. Štěstí mi přeje. Na jejím dně nacházím mezi volejbalovými míči a prázdnými flaškami zapomenuté šortky s kýčovitým potiskem palem a delfínů. Radši se nebudu pídit po tom, čí jsou. Pořád lepší než ten přehoz z divanu. Natahuju je na sebe a sedám si vedle ní ke krbu.

„Stylový vzor," utrousí.

„Jestli se ti líbí, můžeme si to prohodit. Já ti dám šortky a ty mně zpátky mou mikinu," vrátím jí popíchnutí.

Naštvaně zavrčí. Asi bych ji měl přestat provokovat.

„Neodpověděla jsi mi. Co tu vyvádíš?"

„Vyrazila jsem si provětrat hlavu, jak mi poradil Ike. Jenže jsem se ztratila. Chybí zde signál, a GPS tudíž nefunguje," pohodí bradou k mobilnímu telefonu, který leží bez známek života na zemi vedle našich sušících se bot.

„Jo, je to tu trochu taková divočina za městem."

„A proč tu teda jsi ty?"

„Starám se o tuhle chatu. Mám to jako brigádu. Patří napůl ragbyovému a kriketovému týmu. Míváme ji jako takovou základnu, když vyrážíme v rámci teambuildingu třeba na výšlap. A v létě se tu dělají prima mejdany, protože široko daleko nikoho nerušíme. Teď jsem ji přijel po konci sezóny uklidit a zazimovat."

„Tak to jsem měla zatracenou kliku, že tu jsi."

„To měla. Být to kterýkoli jiný den, těžko by ti někdo pomohl. Když jsem uslyšel zvenku ten křik, krve by se ve mně nedořezal."

„Na pohyb v divočině nejsem moc stavěná," přiznává.

„Snad si z toho aspoň vezmeš ponaučení a už nikdy nebudeš vyrážet sama do neznámého terénu, a ještě naprosto nevybavená. Jak ses sem vůbec dostala? Jedno z těch aut dole na parkovišti je tvoje?“

Přikývne na souhlas.

Vyhlédnu z okna. Venku mezitím padá tma. Tohle jsem v plánu neměl, ale nedá se nic dělat. Oblečení máme mokré a k vozidlům je to pořádný kus cesty. Natáhnu se po svém batohu a vyndám z něj sendvič, který jsem si doma uchystal a ještě se nedostal k jeho konzumaci. Rozlomím ho napůl a jeden díl podávám zrzce.

„Dneska přespíme tady a ráno vyrazíme.“

Vyvalí na mě modrá kukadla. Pokrčím rameny a zakousnu se do jídla.

***

Mikkaela

Super, Mikkaelo. Tohle se ti vážně povedlo.

Jo, musím se v duchu trpce pochválit. Místo toho, abych se teď v teple a pohodlí našeho obýváku cpala s Rose čínou, krčím se u krbu v chatě někde uprostřed lesů s prakticky neznámým chlápkem, jsem bez spodního prádla a koušu oschlý sendvič.

A propos, Rose. Můj mobil je po neplánované koupeli v jezeře nefunkční. Její číslo z hlavy neznám, abych mohla požádat Setha, zda si od něj nemůžu zavolat. Pokud by tedy jeho přístroj náhodou zachytil nějaký signál. Takže předpokládám, že nejpozději za hodinu začne má spolubydlící vyšilovat a bude se mi pokoušet dovolat co deset minut. Kdyby šlo o ni, reagovala bych úplně stejně.

Seth zívne, sáhne ještě jednou do batohu a podělí se se mnou i o lahev vody. Odraz plamenů mu tančí po holém hrudníku a pažích a je vidět, že aktivní sport se na jeho postavě pozitivně podepsal. Prohrábne si tmavé vlasy, které mu končí těsně nad rameny. Vážně se nelze divit, že má takové zástupy obdivovatelek.

Zvedne se z tureckého sedu. Přiloží do krbu, obrátí mokré oblečení, sebere z křesel a dvousedačky polstry a srovná je na zemi. Hodí na ně přehoz, který mu předtím sloužil jako bederní rouška.

„Pojď si lehnout. Ráno to tu ještě musím dát do pořádku a od devíti zaskakuju na tréninku žáků."

Natáhne se na provizorní matraci a přikryje se. Nervózně se rozhlédnu po místnosti.

„A já budu...?"

„Tady," nadzvedne přikrývku a nabídne mi tak místo u sebe.

Skousnu si vnitřní stranu tváře a zaváhám. Moc se mi to nezamlouvá, když vezmu v potaz, jak je ten prostor malý.

Povzdechne si: „Poslyš, Mikky, běžně tu spáváme na zemi ve spacácích. Postele tu prostě nejsou. Kde si kdo ustele, tam si lehne. Dneska tu máme jen tenhle jeden kus hadru. V noci teplota dost klesne, takže buďme rádi za ten krb. Navíc myslím, že po té nedobrovolné koupačce už víc prochladnout nepotřebuješ. Takže, prosím tě, překonej svůj ostych, hrdost, nedůvěru nebo cokoli to je a pojď si lehnout ke mně. Vím, že o mně kolují lecjaké drby, ale přísahám, že jsem gentleman a nikdy by mě nenapadlo zneužívat situace."

Přešlápnu na místě a pak mi dojde, že má pravdu. Vklouznu zády k němu pod přehoz. Málem spadnu z narovnaného polstrování, jak se snažím zachovat mezi námi aspoň nějakou mezeru. Silná ruka mě chytí za paži a zastaví mé sklouznutí.

„Dík. Za záchranu. A tak."

„Nemáš zač. Teď už spi. Hezké sny."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Dávné duše.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.